

תת"ע 4972/12/14 - מדינת ישראל נגד מוסטפא סקר

בית משפט השלום לתעבורה בעכו

תת"ע 4972-12-14 מדינת ישראל נ' מוסטפא סקר
בפני השופט אבישי קאופמן

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

מוסטפא סקר

הנאשמים

הכרעת דין

בתיק זה מיוחסת לנאשם עבירה של נהיגה ברכב בניגוד להודעת איסור שימוש שנמסרה בידי בוחן תנועה, נהיגה ברכב בלא רשיון רכב תקף ונהיגה בלא ביטוח.

הנאשם כפר באשמה, טען כי לא נהג כלל ברכב, וראיות הצדדים נשמעו בפניי ביום 1.12.15, מועד בו גם סיכמו באי-כוח הצדדים את טענותיהם.

לאחר ששמעתי את העדויות, התרשמתי מהעדים ושקלתי את טענות הצדדים, השתכנעתי מעל לספק סביר כי הנאשם ביצע את העבירות המיוחסות לו, ולפיכך החלטתי להרשיעו.

אומר מיד כי אכן נפלו סתירות בין עדויות השוטרים **וקנין ודיסגני**, אולם שלא כפי שטען הסנגור בסיכומיו, אין מדובר בסתירות מהותיות, המערערות את גרסתם הבסיסית. אני נותן אמון מלא בעדות השוטרים לפיה הבחינו בנאשם נוהג ברכב, ודוחה את טענת הנאשם כי השוטרים פנו אליו כאשר "עמד המגרש". הסתירות בין העדויות מתייחסות לשולי הדברים, ואין מהותיות לדעתי.

השוטר וקנין רשם בדוח שערך את הדברים הבאים:

"נסענו לכיוון היציאה ל"כביש 6" בטמרה מכיוון המסגד, כאשר השוטר דיסגני נוהג ואני יושב לצידו. הבחנו ברכב מספר 2932803 שהגיע מולנו ופנה ימינה לתוך רחבת עפר שהייתה בצדי הכביש שבה החנה את הרכב. ממושב הנהג יצא בחור בשם מוסטפא סקר..."

עמוד 1

השוטר דיסגני רשם דברים דומים:

"ירדנו לכיוון כללי כביש 6 והבחנתי ברכב מספר 2932803 ובנהג אשר מוכר לי מעבודתי, לאחר שעוכב לפני מספר חודשים לתחנה בגין עבירות תעבורה. הרכב נכנס לתוך רחבה בה חנו מספר משאיות ונעצר. אני נעצרתי בסמוך אליו ויחד עם לירז פרקנו לכיוונו. ביקשנו מהנהג שהיה לבדו ברכב תעודת זהות והוא הציג רשיון נהיגה על שם מוסטפא סקר..."

בחקירה הנגדית סיפר השוטר וקנין כי "באנו מכיוון כביש 6 לתוך העיר", ולכאורה סתר את דברי חברו באשר לכיוון הנסיעה, אולם בהמשך הבהיר או תיקן עצמו "נכנסנו לשכונת אבו רומן לכיוון כביש 6". עוד סיפר תחילה העד כי בעת הנסיעה לתחנה ישב מאחור לצד הנאשם, אולם בהמשך תיקן עצמו והסביר כי הוא נהג בניידת והנאשם ישב מאחור לבדו. העד לא זכר את המרחק בו הבחין ברכב הנאשם ולא זכר אם ברחבת החנייה בה עמד היו כלי רכב נוספים.

אינני רואה מקום לזקוף דברים אלה לחובתו. העדות בבית המשפט אינה מבחן זיכרון, ואך טבעי ששוטר, אשר מטפל באירוע שגרתי מבחינתו, לא יזכור את פרטיו בחלוף כשנה. עדותו של השוטר כפי שנרשמה בדוח שערך הינה ברורה ומלאה, ומצאתי כי אי הדיוקים בחקירה הנגדית הינם תוצאה של חלוף הזמן ולא מעבר לכך.

השוטר דיסגני ציין מיד בתחילת חקירתו כי האירוע אינו זכור לו, ולא יכול היה להוסיף פרטים על אלה שרשם בדוח. השוטר דחה את טענות הסנגור לפיהן איים על הנאשם בשימוש בטייזר ואזק אותו. מצאתי את עדותו כאמינה. השוטר טען לאירוע שגרתי מבחינתו, וקשה לדרוש שיזכור את פרטיו בחלוף הזמן.

הנאשם סיפר בעדותו כי מכר את הרכב, השייך לבנו, לסוחר ברזל כגרוטאה. הנאשם סיפר כי הסוחר הוא שנהג ברכב מביתו "שם האוטו ואמר לי תעמוד כאן עד שאני אביא גרר". הנאשם לא יכול היה להמציא ראייה למכירת הרכב לסוחר הברזל, ולא הביא לעדות עד כלשהו מטעמו.

לאחר ששמעתי את עדותו של הנאשם, החלטתי לדחותה וזאת ממספר טעמים.

ראשית, דברי הנאשם אינם סבירים ואינם הגיוניים. הנאשם לא הסביר מדוע היה על סוחר הברזל להסיע את הרכב מביתו אל מגרש החנייה, ומדוע לא יכול היה לדאוג להגעת רכב הגרר ישירות לביתו של הנאשם. הנאשם לא הסביר כיצד הגיע הסוחר אל ביתו, ואם יש להניח כי עשה זאת ברכב, היכן נותר רכבו, בעת שנהג הסוחר ברכב הנאשם. הנאשם לא הסביר כיצד הסוחר "הלך להביא גרר", ומדוע לא המתין יחד עימו להגעת הגרר למקום.

הנאשם לא הביא כאמור עדות מטעמו. לא את הסוחר- אשר מוכר לו והוא ידע לנקוב בשמו, ואף לא את בנו, שהוא הבעלים של הרכב ומי שקיבל את התמורה בעד מכירת הרכב לאותו סוחר ברזל.

טענת הנאשם כי לא זימן את הסוחר לעדות כדי שלא יפליל עצמו, אינה יכולה להתקבל. הנאשם יכול היה לבקש

הזמנתו, והעד עצמו יכול היה לבקש שלא להעיד כדי להמנע מהפללה. זכות החסיון מהפללה עצמית עומדת לעד ולא לנאשם אשר נמנע כליל מהזמנת אותו עד, ואין זאת אלא שהנאשם ידע שדברי העד ישמשו נגדו.

הנאשם אף לא נתן כל טעם מדוע לא הביא לעדות את בנו, שהינו כאמור הבעלים של הרכב ומי שלדבריו קיבל את התמורה בעד מכירתו. גם אם בנו של הנאשם לא היה עד למקרה עצמו, יכול היה להעיד על מכירת הרכב ולחזק את גרסת אביו בהקשר זה, אך הנאשם בחר להמנע גם מכך.

מעבר לכל האמור לעיל, אין להתעלם מהעובדה כי בחקירה במשטרה הודה הנאשם בעבירות המיוחסות לו, טען שנסע ברכב לבדו וביקש "למכור את האוטו לברזל איפה שעצרתם אותי". אכן הנאשם לא חתם על הודעה זו, אולם חתימת אדם על הודאתו אינה תנאי מחייב לעניין קבילותה, וההלכה היא כי הודאה יכולה אף להימסר בעל פה. היעדר החתימה יכול לכל היותר לפגוע במשקלה של ההודעה, אך אינו פוסל אותה.

יתרה מכך, הנאשם וסנגורו לא העלו טענת זוטא כנגד קבילות ההודעה ובעדותו בפניי לא טען הנאשם כי לא אמר את הדברים שנרשמו מפיו או כי סירב לחתום על ההודעה מאחר ולא הייתה מדויקת, או מכל סיבה אחרת. הנאשם לא מסר כל גרסה בהקשר זה, ואף בחקירת גובה ההודעה, מר דיסגני, לא עומת העד עם טענה כי הרישום אינו משקף את דברי הנאשם. השאלה היחידה בהקשר זה הייתה מדוע לא הסכים הנאשם לחתום על עדות (עמ' 9 לפרוטוקול). לפיכך למעשה הטענה היחידה שבפניי כנגד ההודאה היא היעדר החתימה לבדה, טענה שכאמור לעיל לכל היותר יכולה לפגוע במשקל ההודאה.

לאור כל האמור לעיל, לאור עדויות השוטרים, חוסר ההגיון בגרסת הנאשם, העובדה שלא הביא עדים רלוונטיים מטעמו וההודאה שמסר בתחנת המשטרה, מצאתי כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה להוכיח את אשמת הנאשם כנדרש במשפט פלילי מעבר לספק סביר, ולפיכך אני מרשיע אותו בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

התיק נקבע לטיעון לעונש בנוכחות הנאשם ליום 2.2 בשעה 10.

ניתנה היום, 05 ינואר 2016 עו"ד סעד.